

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **Ing. P. Š.**, zast. Mgr. Štěpánem Ciprýnem, LL.M., advokátem se sídlem Rumunská 1720/12, Praha 2, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 3. 2022, čj. 037269/2022/KUSK, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 2. 5. 2024, čj. 51 A 28/2022-36,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Nejvyšší správní soud se v této věci týkající se dodatečného povolení stavby zabýval žalobcem namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku. Zároveň zde posuzoval výklad i význam pojmu místních poměrů.

I. Vymezení věci

[2] Žalobce je vlastníkem pozemků v katastrálním území V. (dále uváděné pozemky se nacházejí v témže katastrálním území), které jižně sousedí s pozemkem vlastněným M. H. (dále jen „stavebník“). Ta na svém pozemku postavila přístřešek venkovního parkovacího stání, který delší stranou přiléhá k cihlové zdi na hranici jejího pozemku a pozemku žalobce, aniž by si předem opatřila povolení Městského úřadu Veltrusy (dále jen „stavební úřad“). Dne 10. 6. 2021 požádal žalobce stavební úřad o vydání zákazu pokračování ve stavbě na pozemku stavebníka parc. č. st. X. Stavební úřad vyzval dne 17. 6. 2021 stavebníka k

bezodkladnému zastavení prací. Následně stavební úřad provedl dvě kontrolní prohlídky, na jejichž základě zahájil řízení o odstranění stavby. Stavebník ale dne 20. 8. 2021 požádal o dodatečné povolení stavby společně s žádostí o povolení výjimky z obecných požadavků na výstavbu.

[3] V řízení o dodatečném povolení stavby uplatnil žalobce námitky, podle nichž stavba zasahuje do jeho práv na nerušené užívání nemovitostí a snižuje jejich hodnotu. Mezi krovem přístřešku a zdi vznikl otvor v délce 4,5 m orientovaný k oknům žalobce domu. Tento prostor by mohl být zdrojem imisí (např. prachu a kouře). Pozemek žalobce je ze tří stran neprodyšně uzavřen. Jižní strana byla od výšky 1,75 m otevřená, bez imisí. Žalobce argumentoval i tím, že požárně nebezpečný prostor stavby zasahuje na jeho pozemek. Přístřešek není v souladu ani s požadavkem na zachování kvality prostředí dle vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění účinném do 31. 12. 2022. Namítal i neřešené odvádění srážkových vod a požadoval odstup stavby minimálně 2 m od hranice pozemků a snížení její střechy, aby nedošlo k odnětí volného přístupu vzduchu.

[4] Stavební úřad rozhodnutím ze dne 29. 11. 2021, čj. MUV-4106/2021/Jko, jednak povolil výjimku z § 25 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb., neboť vzdálenost přístřešku je menší než 2 m od společné hranice pozemků, a jednak stavbu dodatečně povolil dle § 129 odst. 2, § 115 a § 118 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Dle tohoto rozhodnutí přístřešek navazuje na stávající dílnu a je zastřešen pultovou střechou, která se ve výšce 3,5 m napojuje na střechu dílny a svažuje se do výšky 2,1 m.

[5] K námitkám žalobce stavební úřad mimo jiné uvedl, že se v dané lokalitě nachází stará zástavba s malými pozemky u rodinných domů. Proto stavebník neměl možnost přístřešek umístit ve vzdálenosti větší než 2 m od společné hranice. Připomněl, že i žalobce postavil garáž na hranici se sousedním pozemkem. Žalobce nerozvedl, jakým způsobem má stavba zasahovat do jeho práva na nerušené užívání nemovitosti a ani jak snižuje její hodnotu. Neuvedl ani, jakých imisí má být otvor pod střechou zdrojem. Ze stavby otevřeného parkovacího stání bez vytápění a s řádným odvodem dešťové vody ze zastřešení žádné relevantní imise nevzniknou. Krokev nad částí společné zdi a v důsledku toho vzniklá mezera nezhoršují podmínky na pozemku žalobce. Sám žalobce si pozemek zastavěl garáží s průchozí chodbou o rozměrech 8 m x 4,7 m. Tím si uzavřel volnou část pozemku sousedící s ulicí. Dále vysázel u společné hranice tůje vysoké 4 m. Neprodyšné uzavření proto nezpůsobí krokev přístřešku ve výšce 0,7 m nad korunou cihlové zdi. V případě stavby nebylo třeba řešit požárně nebezpečný prostor. Není ani pravdou, že by stavba zhoršovala kvalitu prostředí (z pohledu žalobce je vidět pouze krokev z boku s taškovou krytinou). Dešťové vody jsou odváděny na pozemek stavebníka. Stavební úřad uzavřel, že žalobce uvádí nepřesné nebo účelové námitky, aby zabránil jakékoli výstavbě na sousedním pozemku.

[6] Žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí brojil odvoláním, které žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl. V něm odkázal na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, s nímž se ztotožnil. Dodal, že řízení o udělení výjimky bylo nadbytečné, neboť jde o stavbu, která je v souladu s požadavky stavebního zákona a jeho prováděcích předpisů.

[7] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou u Krajského soudu v Praze. Namítl, že stavební úřad při svém rozhodování nepodnikl všechny kroky potřebné k zjištění

pokračování

skutečného stavu věci a uspokojivě se nevypořádal s námitkami žalobce. Žalobce kritizuje nečinnost stavebního úřadu v situaci, kdy jej žalobce upozornil na dále probíhající stavební práce i po výzvě stavebního úřadu k jejich zastavení. V důsledku prováděné stavby se na pozemku žalobce zhorší již tak špatné poměry. Jeho pozemek je ze tří stran uzavřen zdmi. V důsledku toho zde dochází k zastínění a zavlhání stavebních materiálů. Vinou prováděné stavby se tyto problémy prohloubí, neboť zeď byla z jedné strany zbytečně zvýšena, čímž se zvětší zastíněná část žalobcova pozemku a zhorší se podmínky pro odvádění imisí z pozemku.

[8] Krajský soud v záhlaví označeným rozsudkem žalobu zamítl. V uplatněných žalobních bodech se podle krajského soudu žalobce omezil pouze na zopakování svých argumentů ze správního řízení, aniž by svá tvrzení důkladně podložil a zpochybnil tak závěry správních orgánů. Stavební úřad dostal zákonem kladeným požadavkům pro dodatečné povolení stavby a shromáždil dostatek pokladů pro své rozhodnutí. Ani s namítaným zpochybněním nestrannosti stavebního úřadu se krajský soud neztotožnil. Stavební úřad i žalovaný své rozhodnutí řádně odůvodnili a reagovali na každou uplatněnou námitku žalobce. Naproti tomu žalobce v žalobě konkrétně neuvedl, v čem spočívá podjatost správního orgánu. K námitce ohledně kroků, které měl stavební úřad podniknout proti stavebníkovi, který navzdory jeho rozhodnutí ve stavbě pokračoval, krajský soud poznamenal, že nejsou předmětem tohoto řízení. Stavební úřad podle krajského soudu též správně vyhodnotil, že námitky nepřiměřených imisí nejsou namístě, neboť žalobcem uváděné vlivy stavby na jeho pozemky nikterak nepřekračují přípustnou míru a nijak se nevymykají ustáleným poměrům v dané lokalitě. Stavební úřad se s námitkami žalobce řádně vypořádal a krajský soud proto v podrobnostech odkázal na odůvodnění stavebního úřadu, které námitky žalobce přesvědčivě vyvrací.

II. Obsah kasační stížnosti

[9] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost.

[10] Nesouhlasí předně se závěrem krajského soudu, podle něhož skutkový stav ve věci stavební úřad zjistil náležitě. Především poukazuje na to, že stavební úřad se nezabýval otázkou, do jaké míry sporná stavba způsobí zastínění jeho pozemku. Závěry krajského soudu ohledně míry zásahu do poměrů na pozemku stěžovatele (zejména proudění vzduchu a odvádění kouře a prachu z pozemku stěžovatele) jsou nepodložené.

[11] Stěžovatel nesouhlasí s tím, že by nerozvedl, jaká konkrétní skutková zjištění stavebního úřadu jsou nedostatečná. Stavební úřad ve věci též nepostupoval nestranně, neboť vycházel z nepravdivých a účelových tvrzení stavebníka, který se podle stěžovatele pokoušel zastříti rozsah a způsob provedení prací. Stavební úřad je proti stěžovateli pravděpodobně silně zaujatý. V tomto ohledu stěžovatel též odkazuje na vyjádření stavebního úřadu ze dne 27. 4. 2023 a 12. 6. 2023. Na námitky stěžovatele stavební úřad vždy reagoval jako na nedůvodné a odmítal se jimi zabývat. Stavební úřad ostatně, dle vědomosti stěžovatele, proti stavebníkovi ani nezahájil přestupkové řízení, když v rozporu s jeho vlastním rozhodnutím pokračoval ve stavebních pracích.

[12] Stavební úřad a spolu s ním i krajský soud mylně vykládají místní poměry (existenci garáže, zdi na hranici pozemku stěžovatele a stavebníka spolu se zde vysazenými tújemi) k

tíži stěžovatele a nezabývají se dostatečně zhoršením poměrů na pozemku, které nastane v důsledku stavby (zejména zvýšení zastínění a vlhkosti). Krajský soud se nijak nepozastavil nad tím, že by měl stavebník faktický stav v daném místě respektovat, a stejně tak ignoruje princip minimalizace zásahů do práv a oprávněných zájmů třetích osob. Stěžovatel od samotného počátku výstavby poukazuje na to, že pro potřeby stavebníka by nepochybně zcela postačovalo snížení zdi mezi oběma sousedními pozemky.

[13] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud se s ohledem na podobu kasační argumentace nejprve zabýval otázkou její přípustnosti. Zejména je v této souvislosti nutné poukázat na § 104 odst. 4 s. ř. s., dle kterého je nepřipustná kasační stížnost podaná z jiných důvodů než uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud dlouhodobě judikuje (aktuálně např. usnesení ze dne 27. 6. 2024, čj. 8 As 68/2023-37), že kasační stížnost jakožto opravný prostředek proti rozsudku krajského soudu musí na závěry krajského soudu přímo reagovat, reflektovat jeho argumentaci a poukázat na to, které z těchto závěrů jsou nesprávné a z jakého důvodu. Jestliže se tedy krajský soud s námitkami stěžovatele již řádně vypořádal a neobstojí-li tyto námitky nadále proti závěrům krajského soudu, nemůže pouhé jejich zopakování založit přípustnost kasační stížnosti.

[15] V kasační stížnosti uplatnil stěžovatel několik bodů, které se většinově kryjí s jeho předchozí argumentací v řízení před stavebním úřadem, žalovaným i před krajským soudem. Stěžovatel v první řadě opětovně vznáší otázku nestrannosti stavebního úřadu a poukazuje na podjatost stavebního úřadu vůči němu a jeho argumentům (zejm. v bodech III.2. a III.3. kasační stížnosti). Tato část argumentace se však v zásadě omezuje na rekapitulaci předchozích tvrzení stěžovatele spíše než na konkrétní argumentaci ve vztahu k odůvodnění rozsudku krajského soudu. Zároveň z námitek konkrétně nevyplývá, v čem spatřuje stěžovatel podjatost stavebního úřadu či žalovaného; z jejich obsahu lze spíše dovodit obecný nesouhlas stěžovatele s postupem a rozhodnutími správních orgánů, potažmo krajského soudu. Námitky zde uvedené však byly již vypořádány jak v rozhodnutích správních orgánů, tak krajského soudu. Krajský soud se k otázce nestrannosti stavebního úřadu dostatečným způsobem vyjádřil zejména v bodech 22.-24. napadeného rozsudku. Zde došel především k závěru, že námitka tvrzené nestrannosti stavebního úřadu není důvodná, protože stavební úřad i žalovaný po celou dobu řízení přistupoval k věci aktivně a řádně reagoval na podněty stěžovatele. Na základě podnětu stěžovatele ostatně stavební úřad i podnikl prohlídky na místě a zahájil řízení o odstranění stavby. Daná část kasační argumentace tak není přípustná, neboť nenaplnňuje shora vymezené požadavky.

[16] Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že v souvislosti s namítnou nestranností (podjatostí) stěžovatel v bodě III.5. kasační stížnosti také odkazuje na vyjádření stavebního úřadu ze dne 27. 4. 2023 a 12. 6. 2023. Tato vyjádření se podle stěžovatele týkají doplnění cihel do zdi oddělující pozemky stavebníka a stěžovatele (resp. jejího zvýšení). K tomu lze předeslat, že stěžovatelem odkazovaná vyjádření stavebního úřadu nejsou součástí správního ani soudního spisu, a není tedy zřejmé, co přesně je jejich obsahem. Ze záznamu jednání před krajským soudem v této souvislosti vyplývá, že stěžovatel tyto listiny u soudu při tomto jednání zmínil a soudu je předložil. Lze dodat, že je nijak přímo nespojil s námitkou týkající

pokračování

se podjatosti (nestrannosti) stavebního úřadu, jak (výslovně) učinil v kasační stížnosti. I tak lze mít nicméně za to, že krajský soud pochybil, pokud se obsahem těchto listin nezabýval (a nijak jejich předložení v napadeném rozsudku výslovně nevypořádal), resp. je ani nezaložil do spisu (součástí správního spisu být nemohly již z toho důvodu, že žalovaný správní spis soudu zaslal již v průběhu roku 2022, zatímco uvedené listiny jsou až z roku 2023). Z hlediska zákonnosti napadeného rozsudku je nicméně podstatné, že uvedená korespondence stěžovatele se stavebním úřadem zjevně proběhla mimo řízení ústící do vydání rozhodnutí, jež bylo předmětem přezkumu krajského soudu. Především se pak uvedená vyjádření týkají skutečností, které nastaly až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí (viz § 75 odst. 1 s. ř. s.). Z obsahu těchto vyjádření, jak je stěžovatel reprodukoval, navíc není ani zřejmé, že by svědčila zřejmým pochybnostem o nestrannosti stavebního úřadu již v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí, resp. jemu předcházejícího rozhodnutí stavebního úřadu. Lze tedy uzavřít, že ani tato část argumentace není způsobilá zpochybnit zákonnost nyní napadeného rozsudku.

[17] Obdobným způsobem – jako ve vztahu k otázce nestrannosti stavebního úřadu – stěžovatel v bodě III.1. kasační stížnosti rekapituluje své námitky ke shromáždění dostatečného množství podkladů stavebním úřadem pro vydání rozhodnutí. V tomto směru by se opět nemohlo jednat o námitku přípustnou. Stěžovatel nicméně vedle toho namítá i nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu, neboť tvrdí, že krajský soud i žalovaný z hlediska shromažďování podkladů pro rozhodnutí zcela přehlíží aspekt zvýšené míry zastínění a omezení proudění vzduchu na pozemku. K tomu je nicméně třeba uvést, že krajský soud stěžovatelovy námitky týkající se dostatečného prokázání skutkového stavu již poměrně zevrubně posoudil v bodech 20., 21. a 23. napadeného rozsudku a dospěl k závěru, že stavební úřad i žalovaný postupovali při zjišťování skutkového stavu správně. Krajský soud zde poukázal na § 129 odst. 2 stavebního zákona, podle kterého má být rozhodnutí o dodatečném povolení stavby založeno na údajích vyplývajících nejen z dokumentace, ale i z dalších faktických zjištění o provedené stavbě. Těmto požadavkům žalovaný dostal a rozhodnutí tudíž bylo založeno nejen na dokumentaci, ale i na poznatcích z doložených fotografií a kontrolních prohlídek. Stěžovatel nenamítá konkrétní skutečnost ve vztahu k napadenému rozsudku, která by nebyla dostatečně prokázána. Stěžovatelova kasační stížnost v tomto směru tedy neobsahuje argumenty, se kterými by se krajský soud již nevypořádal. Odůvodnění napadeného rozsudku tak naplňuje požadavky judikatury na přezkoumatelnost soudních rozhodnutí (viz například rozsudky NSS ze dne 28. 8. 2007, čj. 6 Ads 87/2006-36, č. 1389/2007 Sb. NSS, ze dne 23. 6. 2005, čj. 7 As 10/2005-298, č. 1119/2007 Sb. NSS, či ze dne 11. 8. 2004, čj. 5 A 48/2001-47, č. 386/2004 Sb. NSS) a kasační námitka nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu tedy není důvodná.

[18] Lze dodat, že tvrzení ohledně nedostatečnosti skutkových zjištění obsahuje (poněkud nelogicky) i první věta bodu III.2 kasační stížnosti, a to i přesto, že zbytek tohoto bodu se věnuje otázce nestrannosti stavebního úřadu. Jak již nicméně bylo popsáno výše, touto otázkou se již zabýval krajský soud. V kontextu bodu III.2 pak není jasné, jak nedostatečné zjištění skutkových okolností souvisí s nestranností (podjatostí) stavebního úřadu. Ani tato námitka tedy není přípustná, neboť má-li určitá argumentace vůbec představovat kasační námitku, musí být dostatečně konkrétní (rozsudek NSS ze dne 26. 4. 2023, čj. 8 As 163/2021-59 či usnesení NSS ze dne 25. 8. 2023, čj. 8 As 5/2022-44).

[19] Další okruh argumentů stěžovatele (bod III.4 kasační stížnosti) se vztahuje k uplatnění správní sankce vůči stavebníkovi s ohledem na jeho jednání v rozporu s rozhodnutím stavebního úřadu. Stěžovatel opětovně namítá, že dle jeho informací nebylo v návaznosti na stavebníkové porušení výzvy k zastavení prací iniciováno stavebním úřadem žádné přestupkové řízení vůči stavebníkovi. Jak již však uvedl jak žalovaný, tak krajský soud (v bodě 24. napadeného rozsudku), otázka přestupkového řízení, či uložení jiné sankce stavebníkovi, není předmětem tohoto řízení. Ani tato kasační námitka tedy nemůže být přípustná.

[20] Poslední okruh argumentů stěžovatele (body III.6.-III.10. kasační stížnosti) se pak týká otázky výkladu pojmu místních poměrů správními orgány i krajským soudem. V návaznosti na již zmíněné části argumentace stěžovatel opět zpochybňuje míru, ve které byl prokázán vliv stavby na poměry na jeho pozemku. Stěžovatel i zde sice v zásadě opakuje svoji argumentaci z předchozího průběhu řízení, přesto kasační stížnost obsahuje i jistou polemiku s právními závěry krajského soudu – zejména právě co se týče interpretace pojmu místních poměrů. Kasační stížnost se sice i zde pohybuje na hranici přípustnosti, nicméně alespoň v mezích tohoto bodu se jí Nejvyšší správní soud zabýval, a v tomto směru napadený rozsudek přezkoumal, a to vázán uplatněnými kasačními důvody (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[21] Z kasační stížnosti (především bod III.8.) vyplývá, že místní poměry stěžovatel chápe jako jakýsi nejhorší stav, který může být změněn jen v jeho prospěch či má být přinejmenším zachován. Stěžovatel namítá, že je mu kladeno k tíži, že na svém pozemku uskutečnil v souladu s právem jiné záměry, které se netýkají předmětu tohoto řízení. Tento náhled stěžovatele však nemá oporu v rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu.

[22] Místní poměry, jak je vykládá ustálená judikatura, nejsou a priori chápány jako dobrý nebo špatný stav věcí na daném území, nýbrž spíše jako kontext reálného stavu věcí v území, který je v každém případě třeba posuzovat individuálně, přičemž základem pro posouzení je územní plán platný v daném místě (rozsudek NSS ze dne 30. 4. 2012, čj. 8 As 20/2011-131, bod 21). Při povolování záměrů je nutné z místních poměrů vycházet, nicméně to neznamená, že jestliže jsou dány jisté místní poměry, nemohou se do určité míry změnit, a to třeba i v neprospěch dotčeného vlastníka (stěžovatele). Pokud by byla uznána univerzální platnost těžiště stěžovatelovy argumentace (totiž že by neměl být povolen žádný záměr, který i jen potenciálně a v menší míře vede ke zhoršení místních poměrů), mohlo by dojít k výraznému a nepřiměřenému zásahu do práva kteréhokoli vlastníka nakládat s pozemkem, a to v zásadě kdekoli.

[23] Na tomto místě je vhodné odkázat i na rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2010, čj. 7 As 13/2010-145, podle něhož vlastník (stěžovatel) vůči sousednímu pozemku nedrží žádné zvláštní právo, které by zamezovalo provádět na něm další výstavbu. Doslova pak říká, že „*[p]okud se totiž nejedná o obtěžování mimořádné, převyšující míru přiměřenou poměrům, je přednostně na tom, kdo se cítí být obtěžován, aby provedl opatření, která by tomuto obtěžování zabránila.*“ Již krajský soud přiléhavě poukázal na fakt, že pozemek stěžovatele je zastíněn již stojícími zdmi, garáží a vzrostlými tújemi. Výstavba sporné stavby pak nemá na tento stav podle něj podstatný vliv.

[24] Není ani pravda, že by stavební úřad či žalovaný poukazovali na stav v okolí stěžovatelova pozemku (velká míra zastínění již před výstavbou) proto, aby stěžovatele

pokračování

vykreslili v negativním světle (jak tvrdí stěžovatel v bodu III.3 kasační stížnosti). Bylo totiž nezbytné zohlednit všechny existující stav na území. Stavební úřad takto učinil a předpoklady pro dodatečné povolení stavby dle § 129 stavebního zákona tak byly naplněny. S námitkami stěžovatele se stavební úřad (a následně i žalovaný a krajský soud) vypořádal a úsudek si učinil s ohledem na poměry v území, tedy postupoval způsobem předvídaným v § 114 stavebního zákona.

[25] Ani tato část kasační stížnosti není důvodná. Samotná skutečnost, že stěžovatelův pozemek je již nyní do značné míry zastíněn nepostačuje jako argument proti dodatečnému povolení záměru stavebníka. Stejně tak nepostačuje jakékoli zhoršení poměrů na pozemku stěžovatele. Skutečnost, že k zásadní změně místních poměrů v tomto případě nedojde, byla již zcela dostačujícím způsobem prokázána v rámci řízení před stavebním úřadem (žalovaným). Krajský soud se pak otázkou přiměřenosti stavby místním poměrům důkladně zabýval v napadeném rozsudku a odkázal stěžovatele i na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu.

[26] V tomto směru je pak nutné vypořádat i další navazující námitky stěžovatele. V bodech III.7 a III.8 kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že stavební úřad, žalovaný ani krajský soud se nijak nevěnovali hromadění imisí (prachu a kouře) na jeho pozemku. Z hlediska posuzované stavby však tato námitka není důvodná. Krajský soud v tomto ohledu v bodě 29. napadeného rozsudku uvedl, že sporná stavba není zdrojem žádných nových imisí. Fakt, že na pozemku stěžovatele se prach a kouř držely již před zahájením stavby, nemá význam pro povolení této konkrétní stavby, neboť stavba sama nezpůsobuje změnu stavu, která by neodpovídala místním poměrům tak, jak je definuje ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu.

[27] Jestliže pak v bodu III.9 stěžovatel namítá, že stavba vysoké střechy navazující na střechu již stojící dílny není v souladu s principem minimalizace zásahů do práv, lze konstatovat, že stěžovatel konkrétně neuvedl, do jakých jeho práv se současný stav zasahuje. Jde tedy o tvrzení natolik obecné, že není přípustnou námitkou (viz bod [18] tohoto rozsudku). Jak navíc již uvedl krajský soud v napadeném rozsudku, současné napojení střechy se jeví jako účelné a neodporuje místním ustáleným poměrům. Uplatnění principu minimalizace zásahu do práv tedy v tomto případě není na místě, neboť není zjevné, zda a jak bylo do práv stěžovatele zasaženo. Zvýšení míry zastínění stěžovatelova pozemku v tomto smyslu není dostačující námitkou, neboť jak již bylo vysvětleno výše, nevymyká se nový stav místním poměrům a stav na pozemku stěžovatele se provedením stavby zásadně nezměnil.

IV. Závěr a náklady řízení

[28] Ze všech těchto důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že žádná z přípustných kasačních námitek není důvodná, a proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[29] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 28. března 2025

Milan Podhrázký
předseda senátu